4 Απριλίου 2015

(†

Μητροπ. Νικοπόλεως Μελετίου)

Κάποια ημέρα, λέει το Ευαγγέλιο, ενώ καθό-ταν ο Χριστός μαζί με τους μαθητές Του, είπε ο ίδιος:

Πάμε τώρα να δούμε τον Λάζαρο. Ο Λά-ζαρος ο φίλος μας είναι άρρωστος.

Ε, και αν είναι άρρωστος, θα γίνει καλά, Του είπαν.

Ο Λάζαρος ο φίλος μας, τους λέει, «κεκοίμηται», κοιμήθηκε.

Χριστέ μου, του λένε οι μαθητές, άμα κοι-μήθηκε θα σηκωθεί, όπως σηκώνονται οι

άνθρω-ποι. Κοιμούνται και ξυπνάνε.

Δεν καταλάβατε τι σας λέω, τους απάντησε ο Χριστός. ‘Κοιμήθηκε’ σημαίνει πέθανε. Τον χά-σαμε τον Λάζαρο. Αλλά πάμε να τον ξυπνήσου-με. Πάμε.

Σηκώθηκαν λοιπόν και φτάσανε στην Βηθανία. Ο Λάζαρος είχε πεθάνει τέσσερες ημέρες. Τον είχαν θάψει και ήταν τέσσερες ημέρες πεθαμένος.

Συνήθως, την πρώτη ημέρα, το σώμα του νε-κρού κρατάει-δεν κρατάει. Την δεύτερη ημέρα δεν κρατάει. Αρχίζει να βρωμάει. Την τρίτη ημέρα, δεν μπορεί πια να πλησιάσει άνθρωπος! Και την τέ-ταρτη… φεύγετε να φεύγουμε!

Οι Εβραίοι είχαν μια συνήθεια. Όταν έθαβαν άνθρωπο, την πρώτη, δεύτερη, τρίτη ημέρα, όσες άντεχαν, άνοιγαν τον τάφο – τον σκέπαζαν πρόχειρα βέβαια στην αρχή – και κάθονταν και τον μοιρολογούσαν, μέχρι που η βρώμα ήταν τέτοια, που δεν άντεχαν πια να σταθούν εκεί με κανένα τρόπο. Και τις πρώτες ημέρες, για να σταθούν λίγο γύρω του και να μοιρολογήσουν, έριχναν αρώματα επάνω του να κόβουν την δυσωδία. Όταν πια η δυ-σωδία γινόταν ανυπόφορη, έκλειναν τον τάφο μία για πάντα. Και έφευγαν.

Έφτασε ο Χριστός στη Βηθανία και Τον υποδέχθηκε η αδελφή του Λαζάρου η Μαρία.

Κύριε, αν ήσουνα εδώ, δεν θα πέθαινε ο αδελφός μου, Του λέει.

Μη φοβάσαι, απαντάει Χριστός. «Αναστήσεται ο αδελφός σου». Θα αναστηθεί.

Του λέει η Μαρία:

Κύριε, εγώ το πιστεύω ότι θα αναστηθούμε όλοι, όταν θα τελειώσει ο κόσμος αυτός.

Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή, της λέει ο Χριστός. Από μένα εξαρτάται η ανάσταση. Όποιος πιστεύει σε μένα, δεν θα δει θάνατο. Αλλά εγώ θα τον αναστήσω την ημέρα εκείνη. Όποιος πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει ακόμη, εγώ θα του δώσω ζωή.

Πήγαν στον τάφο και λέει ο Χριστός:

Ανοίχτε τον τάφο.

Πέφτουν επάνω Του:

Μη Χριστέ μου, δεν αντέχει πια άνθρωπος να σταθεί κοντά του. Τέσσερες ημέρες

είναι πεθα-μένος. Έχει βρωμίσει φοβερά.

Αλλά ο Χριστός επέμεινε:

Ανοίχτε τον τάφο.

Και ανοίγοντας τον τάφο, φώναξε:

Λάζαρε, δεύρο έξω. Έλα έξω.

Και βγήκε ο πεθαμένος. Πώς βγήκε;

Εμείς τους βάζουμε τους πεθαμένους στον τάφο με τα ρούχα τους. Την παλαιά εποχή οι Εβραίοι τους φάσκιωναν, όπως φάσκιωναν την παλαιά εποχή τα μωρά παιδάκια. Για φανταστείτε! Χέρια και πόδια φασκιωμένα, και όταν διάταξε ο Χριστός, ο Λάζαρος βγήκε έξω!

Όταν διατάζει ο Χριστός, όλα γίνονται.

Και αν αυτό ισχύει στους άψυχους νεκρούς, πολύ περισσότερο πρέπει να ισχύει στους έμψυχους «νεκρούς». Σε μας, κάθε φορά που ακούμε την φωνή Του. Είτε είσαι «δεμένος», είτε είσαι «λυτός», πρέπει να ανταποκρίνεσαι στην εντολή Του. Ό,τι εμπόδιο και αν αισθάνεσαι, πρέπει να το ξεπερνάς, για να εκτελέσεις την αγία εντολή Του.

Και ο Λάζαρος, τέσσερες ημέρες πεθαμένος, άκουσε την φωνή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Πώς την άκουσε; Ποιός την άκουσε; Το σώμα το πεθαμένο, το διαλυμένο και βρωμισμένο;

Όχι! Η ψυχή του την άκουσε, που ήταν στον Άδη. Και ξαναγύρισε και μπήκε μέσα στο σώμα του. Και το σώμα, από υπακοή στο λόγο του Κυ-ρίου μας Ιησού Χριστού, πήρε δύναμη. Και, αν και δεμένο, περπάτησε και βγήκε έξω. Και όταν βγήκε έξω και πήγε κοντά στον Χριστό, τότε διά-ταξε ο Χριστός και είπε: «Λύστε τον, και αφήστε τον να περπατάει. «Λύσατε αυτόν και άφετε αυτόν υπάγειν».

Πιστοποιητικό ανάστασης σωμάτων

Ο Λάζαρος ήταν πεθαμένος σωματικά και αναστήθηκε. Γιατί αναστήθηκε;

Λέει το τροπάριο: «Την κοινήν ανάστασιν, προ του σου πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον».

Χριστέ μου, ανάστησες τον Λάζαρο, για να δώσεις πιστοποιητικό ότι κάποια ημέρα θα αναστηθούν όλοι οι άνθρωποι, όσο και αν έχουν δια-λυθεί, όσο και αν έχουν σβύσει και δεν υπάρχει πια ούτε κοκκαλάκι τους. Όταν θα δώσεις εντολή, θα γυρίσουν πάλι στη ζωή. Θα αναστηθούν με τα σώματά τους.

Και όσοι έζησαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, θα κληρονομήσουν την Βασιλεία Του όχι μόνο οι ψυχές τους αλλά και τα σώματά τους. Γιατί και το σώμα εκοπίασε. Πού εκοπίασε;

Στην ορθοστασία μέσα στην Εκκλησία.

Στις γονυκλισίες την ώρα προσευχής.

Στην νηστεία για την υπακοή στο θέλημα του Χριστού.

Στα καλά έργα με τα χέρια.

Στα καλά λόγια με το στόμα, για την δοξο-λογία του Χριστού, για την διδασκαλία, για την παρηγοριά των ανθρώπων και για οποιοδήποτε άλλο καλό.

Τα πόδια εκοπίασαν, για να τρέχουν πάντα στο καλό. Και όλο το σώμα, για να κάνει το θέλη-μα του Θεού.

Αυτό το σώμα θα δοξασθεί και θα απολαύσει εκατονταπλάσια και χιλιαπλάσια από αυτά που άφησε και στερήθηκε για την δόξα του Χριστού και για την υπακοή στο άγιο θέλημα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Πιστοποιητικό, λοιπόν, ήταν η ανάσταση του Λαζάρου, ότι θα υπάρξει και θα γίνει η ανάσταση των νεκρών την ημέρα της δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

(† Μητροπ. Νικοπόλεως Μελετίου, Η χαρά διά του Σταυρού, εκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλιού-Πρέβεζα 2014, σ.119-122)